

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 157/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. S.	niekaralność oskarżonego	Dane o karalności z K.	484
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Dane o karalności z K.	Dokument urzędowy, którego wiarygodność nie była kwestionowana przez strony ani sąd z urzędu.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach			

		niewzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, wyrażający się uznaniem przez sąd, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień i zeznań M. F. (1), oceniony przez pryzmat innych dowodów, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, nie stanowi wystarczającej podstawy do stwierdzenia sprawstwa oskarżonego R. S. zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.</p> <p>Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki prokuratora z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w P.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego.</p> <p>Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez oskarżyciela publicznego ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w</p>	

prawidłowo
zebranych
materiale
dowodowym,
który jak już
wspomniano
został należycie
rozważony.

Zarzut **błędu
w ustaleniach
faktycznych**

może być tylko
wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych, w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.

Ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają
jednak poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia

życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną zawartą w treści przepisu art.7 kpk wówczas gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpujące i logiczne z uwzględnieniem wskazań wiedzy i zasad doświadczenia

życiowego (vide:
wyroki Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84; z
22.01.1975r., I
KR 197/74, publ.
OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także
i sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie z
panującym w
orzecznictwie
poglądem (vide:

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

• jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i obszerne, tak

więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to, że twierdzenie ww. osób Sąd Okręgowy w P. weryfikował ze należyłą ostrożnością, natomiast sugestie apelującego, że ocena ta nosi znamiona dowolnej, są całkowicie bezpodstawne. Skarżący koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznaniach de facto jedynej osoby obciążającej go swoimi zeznaniami tj. M. F. (2), wywodząc w konkluzji, iż te ostatnie, mimo zmienności, zasługują w pełni na wiarygodność. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być

skuteczny,
albowiem
dowody winy
nie mogą być
obarczone
brakami
wypunktowanymi
jednoznacznie
przez sąd meriti
na s.6-10
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. W
postępowaniu
karnym
dowodem może
być wszystko
co służy do
wyrobienia
przez sąd
orzekający
przekonania o
winie lub
niewinności
oskarżonego,
jeżeli zostanie
przeprowadzone
w trybie
przewidzianym
przez prawo
procesowe.
Dowodem są
więc także np.
wyjaśnienia
współoskarżonych,
czy też
współsprawców
pod warunkiem,
że sąd dokona
wszechstronnej
analizy i w
uwzględnieniu
innych
dowodów, zaś
swoje
stanowisko
rzeczowo i
logicznie
uzasadni. W
sprawie tej

wymóg ten został
spełniony
a pogląd sądu
I instancji w
kwestii
wiarygodności
dowodów
pozostaje pod
ochroną art.7
kpk
(vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia (...)).
Autor apelacji
przyznał zresztą
obiektywnie na
s.4 ww. środka
odwoławczego,
że jedynie
dowód z
wyjaśnień i
zeznań M. F.
(2) wskazuje
na cykliczne
nabywanie od
niego
narkotyków
przez
oskarżonego a
żaden inny
podejrzany, czy
świadek tego
nie potwierdził.
Oczywiście
dopuszczalne i
możliwe jest
skazanie na
podstawie
jednego dowodu
wskazującego na
osobę sprawcy,
a pomówienie
współoskarżonego
może być
dowodem winy,
jeżeli jednak
jest dowodem
wiarygodnym

(vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...)). Wypowiedzi te Sąd weryfikował ze szczególną ostrożnością. Oceniając wyjaśnienia a następnie zeznania M. F. (2) Sąd prawidłowo miał na uwadze argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia (...) (vide: (...)), iż : „...Kontrola dowodu z wyjaśnień współoskarżonego (w praktyce zwanych "pomówieniami)", niezbyt trafnie ze względu na analogię z jedną z form przestępczego zniesławienia), a zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu:

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,

- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknucie intrygi,
- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające

bądź inne
niekonsekwencje,

- czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością...”.

Uwzględniając wskazane powyżej przesłanki Sąd Okręgowy słusznie uznał, że co do istoty nie zasługują na walor wiarygodności. Nie spełniają w pełni kryteriów o jakich mowa była powyżej. Nie są one bowiem spójne i konsekwentne a nadto nie

znajdują logicznego uzupełnienia np. w innym materiale dowodowym. Trafnie przy tym wykazał rozbieżności pomiędzy kolejnymi wypowiedziami M. F. (2) a obiektywnymi faktami związanymi np. z osobą oskarżonego (vide: s.7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Analogicznie mimo rzekomo bogatych kontaktów ww. nie potrafił zbornie i logicznie opisać konkretnie chociażby jednej transakcji z udziałem oskarżonego. Jedyna sytuacja, do której próbował nawiązać w swojej relacji zawierała na różnych etapach sprawy szereg sprzeczności w opisie, a do tego pozbawiona była konkretów, pozwalających identyfikować np. osobę kierowcy TiRa,

czy też parking,
na którym miało
mieć miejsce
zdarzenie.
Skarżący nie
podołał trudowi
zakwestionowania
toka
rozumowania
Sądu
Okręgowego w
zakresie oceny
rozbieżności w
wypowiedziach
ww. np.
w dniach(...)
Celnie sąd I
instancji zwrócił
też uwagę, że
ilość
narkotyków, o
których mowa w
tych
twierdzeniach
nie korelowała
w pełni z
treścią zarzutów
przedstawionych
oskarżonemu.
Znamienne, że
wobec tych
rozbieżności w
wypowiedziach
M. F. (2)
także prokurator
na rozprawie w
dniu (...) wnosił
o zmianę opisu
czynu w zakresie
zarzutu nr II
aktu oskarżenia
(vide: k.399).
W tym miejscu
wypada więc
powtórzyć za
Sądem
Apelacyjnym w
K. (vide:
uzasadnienie

wyroku z dnia (...),
że jest oczywistym, iż w razie sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Oskarżyciel publiczny nie dostrzega również, że M. F. (2) wraz z upływem czasu modyfikował i rozszerzał swoją relację na temat zaangażowania oskarżonego w proceder narkotykowy. W twierdzeniach z (...) nawet nie poczuwał się do kierowania grupą, np. z udziałem R. S., sugerując, że

każdy działał na własny rachunek.
Prokurator sam przyznał, że o oskarżonym M. F. (2) przypomniał sobie dopiero „... już podczas swojego chronologicznie trzeciego przesłuchania w charakterze podejrzanego (vide: s.5 apelacji). Składające zeznania przez sądem wprost przyznawał, że jego wypowiedzi oparte są na przypuszczeniach i domysłach, których nie jest nawet pewien : „... domyślam się, że większość tych narkotyków rozprowadzał na terenie H., ale też wywoził je do P., ale nie jestem tego pewien...” (vide: k.263). Nie potrafił przy tym logicznie wyjaśnić rozbieżności w swoich wyjaśnieniach i zeznaniach (vide: k.264). Fakt, że oskarżony i ww. świadek nie pozostawali

w żadnym konflikcie nie wyklucza bynajmniej, że M. F. (2) nie miał interesu by pomawiać oskarżonego. Ciężła nad nim przecież wizja poniesienia odpowiedzialności karnej. Niewątpliwie chcąc skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.60 § 3 kk musiał wskazywać innych uczestników proceduru. Nie świadczy to rzecz jasna, że musiał wszystkich, których obciążał celowo pomawiać bezzasadnie. Jednocześnie sam fakt, że część jego wypowiedzi znalazła potwierdzenie w materiale dowodowym (np. co do S. B.) analogicznie nie daje jeszcze podstaw do automatycznego przyznawania waloru wiarygodności w pozostałym zakresie. Jak

sluszenie zauwaza
Sąd Najwyzszy
(vide:
postanowienie z
dnia (...)),
oceniajac
wyjasnienia
oskarzonego, czy
zeznania
swiadka, sąd
moze je we
fragmentach
uznac za
prawdziwe, a
w innych za
niewiarygodne.
Nie ma przy
tym wiekszego
znaczenia
procesowego czy
swiadek celowo
przejaskrawia
role oskarzonego
(tutaj nabywcy
niewielkich
ilosci narkotyku
na wlasne
potrzeby), czy
tez robi to
uzupelniajac
luki pamieciowe.
Motywy takiego
postepowania
moga byc rozne,
związane np. z
checia
maksymalnego
zlagodzenia
wlasnej kary.
Prokurator sam
wspomina,
ze ww. zajmowal
sie procederem
narkotykowym
obejmujacym
szereg osob i
transakcje na
przestrzeni kilku
lat. Skarzacy nie
dostrzegl nadto,

że na s.10
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku
wskazano
przyczyny,
dlaczego Sąd
Okręgowy uznał,
że ww.
twierdzenia nie
stanowią
wystarczającego
materiału do
przypisania
oskarżonemu
winy „...są
wewnętrznie
niekonsekwentne
oraz zbyt ogólne,
a zewnętrznie
niemożliwe do
zweryfikowania
jako zbyt ogólne
lub nie
znajdujące
potwierdzenia w
żadnym z
dowodów...”.
Stanowisko to
Sąd Apelacyjny
w pełni podziela
i akceptuje.
Podtrzymuje
przy tym
stanowisko
wyrażane już
w przeszłości,
że ułomności
dowodów
obciążających
nie można
stawiać na równi
z ułomnościami
dowodów
odciążających.
Ze względu na
to, że
warunkiem sine
qua non
skazania

oskarżonego jest udowodnienie popełnienia przezeń czynu przestępnego, sprzeczności w sferze dowodów odciążających nigdy nie są równoważne ze sprzecznościami w zakresie dowodów obciążających (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w P. z dnia (...)). W tym miejscu warto też zwrócić uwagę na zeznania innych osób przesłuchanych w sprawie. Świadek K. G. (była partnerka oskarżonego), mimo że wspólnie zamieszkiwała z R. S. nie miała de facto żadnej wiedzy na temat jego transakcji z M. F. (2). Potwierdzała z kolei, że kupował on stosunkowo niewielkie partie marihuany wyłącznie na swoje potrzeby. Z kolei T. Z. był blisko związany z M. F. (2) i miał bogatą wiedzę na temat procederu narkotykowego,

którym ww.
kierował.
Znamienne, że
nie miał on
żadnej wiedzy
na temat
oskarżonego, w
szczególności
rzekomego
zaangażowania
ww. w ten
proceder.
Stwierdził, że M.
F. sprzedawał na
terenie
kempingu w
B. niewielkie,
detaliczne wręcz
przy skali
procederu, ilości
narkotyków na
potrzeby jego
mieszkańców
(vide: k.287v).
Z kolei zeznania
S. B. mają
niewielką
przydatność
procesową. Fakt,
że nie
kwestionował on
swojego udziału
w procederze
jeszcze nie
potwierdza
wprost
kolejnych,
zmiennych
relacji M. F. (2)
wobec
oskarżonego.
Słusznie przy
tym Sąd
Okręgowy
zachował
krytycyzm
wobec
wypowiedzi tego
świadka dot.
oskarżonego,

przekonywująco
opisując na
s.11-12
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku
sprzeczności w
jego zeznaniach.

W tej sytuacji
założenia
skarżącego – że
zeznania oraz
wcześniejsze
wyjaśnienia M.
F. (2) w zakresie
w jakim obciążał
oskarżonego, są
spontaniczne a
nadto spójne
i pozwalające
na przypisanie
winy – są jedynie
w świetle ww.
rozważań
nadużyciem, a
zatem
pozbawione są
racji bytu. Sąd I
instancji poddał
odpowiedniej
analizie i
interpretacji
wypowiedzi ww.
a następnie
skonfrontował je
z
konsekwentnymi
wyjaśnieniami
R. S.. Trafnie
przy tym te
pierwsze
zdyskwalifikował
– co do
istoty niniejszej
sprawy – jako
wiarygodny
materiał
dowodowy.
Błędnie

prokurator
próbuje w
niniejszej
sprawie posłużyć
się
stanowiskiem
Sądu
Najwyższego
wyrażonym w
uzasadnieniu
wyroku z dnia
(...). Przyjął on,
że trudno uznać
w przypadku
zorganizowanej
grupy
zajmującej się
obrotem
narkotykami,
żeby osoby
systematycznie
od niej
nabywające
środki
odurzające w
celu dalszej
odsprzedaży, nie
wchodziły w
skład jej
struktury. Zatem
gdyby dostawy
narkotyków dla
takiego odbiorcy
odbywały się
systematycznie,
nie miały
charakteru
incydentalnego,
bądź gdyby
zostało
wykazane, że
odbiorca wyraził
gotowość stałego
nabywania
narkotyków od
członków
zorganizowanej
grupy
przestępczej,
można byłoby

przyjąć, że uczestnicząc w taki właśnie sposób w obrocie narkotyków, osoba ta przynajmniej godziła się na to, że weszła w strukturę grupy, brała w niej udział. Bowiem osobę, która deklaruje wolę współpracy z grupą i stale odbiera od grupy narkotyki, łączy już pewna więź organizacyjna, którą stanowi owo porozumienie wyrażające się w gotowości odbierania narkotyków. Poglądu tego Sąd Apelacyjny w P. w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę bynajmniej nie kwestionuje. Oskarżyciel publiczny pominął jednak dalszą, niezwykle istotną w realiach niniejszej sprawy część wyводу Sądu Najwyższego. Przyjął on bowiem, że nie zawsze sam fakt kilkukrotnego

zakupu
narkotyków od
członków
zorganizowanej
grupy
przestępczej
oznacza
przystąpienie do
struktur takiej
grupy. Przyznać
trzeba, że **w**
przypadku
działalności
zorganizowanej
grupy
przestępczej,
mającej na
celu obrót
narkotykami,
branie
udziału w
takiej grupie
oznaczać
również może
bycie
odbiorcą
narkotyków
od takiej
grupy, ale
wtedy, gdy
transakcje
dokonywane
z grupą
miałyby
charakter
stały. Osobę,
która
deklaruje
wolę
współpracy z
grupą i stale
odbiera od
grupy
narkotyki,
łączy już
pewna więź
organizacyjna,
którą stanowi
owo
porozumienie

**wyrażające
się w
gotowości
odbierania
narkotyków.**

Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w stosunku do R. S.. Odmienne od wyjaśnień oskarżonego twierdzenia M. F. (2) nie zostały bowiem pozytywnie zweryfikowane i ostatecznie pozostały pomówieniami bez procesowego pokrycia.

Oskarżyciel publiczny nie wykazał więc transakcji o których mowa w zarzutach aktu oskarżenia, które świadczyłyby o stałości czy jakiegokolwiek regularności w odbieraniu narkotyków w ilościach zarzucanych oskarżonemu.

Brak jest też dowodów istnienia ze strony R. S. gotowości odbierania tego rodzaju ilości narkotyków, czyli istnienia więzi organizacyjnej

między nim
a zorganizowaną
grupą
przestępczą
kierowaną przez
M. F. (2).

Reasumując
należy
zaznaczyć, że
oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej
i wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów i
jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk,
Sąd Okręgowy
w P. wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił
zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i

wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz wskazując precyzyjnie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Sąd ten odpowiednio wskazał w jakich częściach uznał ww. dowody za wiarygodne, a w jakich za nie zasługujące na wiarę (lub są nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Dowody te bynajmniej nie pozwalały przypisać oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie zarzucanych mu czynów. Trafnie zatem sąd meriti wydał wyrok uniewinniający.

Wniosek

O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.636 § 1 kpk, obciążając nimi – z uwagi na treść wyroku i nieuwzględnienie apelacji prokuratora – Skarb Państwa.	

7. PODPIS	
P. M. (1) P. G.M. Š.	